

judicamus, testamurque insuper, ipsum ex legitimo matrimonio procreatum, sacro fonte delibutum, chrismate confirmatum, ad quatuor minores ordines jam ab anno promotum, et in eis versatum, ac in aetate legitima constitutum, nec non exercitiis spiritualibus, per decem dies continuos vacasse, omniaque alia requisita habere, justa formam a sac. Conc. Trid. praescriptam.

In quorum etc. Datum etc.

ALLEGATUM III

CONSTITUTIO INNOCENTII XII DE MINISTRO SACRAE ORDINATIONIS.

Innocentius Episcopus servus servorum Dei.
Ad perpetuam rei memoriam.

1. Speculatores domus Israel, quae est sancta Dei Ecclesia, per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam constituti, eo potissimum ab ipsis pontificatus Nostri primordiis pastoralis vigilantiae Nostrae studia convertenda esse duximus, ut qui in sortem Domini vocantur sacrisque addicuntur ministeriis, quippe quos irreprehensibiles esse convenit, ut praeesse valeant corrigendis, ac in quos tamquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt quod imitentur, tales sint, qui digne possint dominica sacramenta tractare, ac aedificent cunctos, tam fidei scientia, quam operum disciplina.

Sane hoc inito consilio, non alios quantum fieri potest, quam qui in sanctitate et justitia per ordinatissimos ecclesiasticae militiae gradus, stans intervallis, ambulaverint, ac pie et fideliter in ministeriis antea se gesserint, ad sacerdotium assumi, sacrasque ordinationes juxta priscum Ecclesiae morem, praescriptis a jure temporibus, orationi et jejunio consecratis, haberi cupientes, severiorem quamdam in concedendis indultis suscipiendi sacros ordines extra tempora hujusmodi, et interstitiis ad id designatis minime servatis, ultro Nobis proposuimus adhibendam rationem, qua videlicet servata, ante meritum laboris, ante tempus examinis, ante experientiam disciplinae, sacerdotalis honor non probatis minime tribuatur, ne unquam heri profani, hodie sacrorum antistites, veteres vitio, virtute rudes et recentes, discipuli simul, ac magistri pietatis creentur; sed ii tantum juxta constitutas a majoribus leges ab humili gradu fidelis populi ad sacrarum administrationum sublimitatem promoveantur, qui post mutatum habitum saecularem diuturna conversatione inter cleri-

cos fuerint comprobati, ac multo tempore didicerint, quae postmodum alios docere tenentur.

Ceterum per ea ipsa indulta, quae super praemissis parcius quidem, ac ex certis tantum et magis rationabilibus causis concedere decrevimus, contraria quavis illorum interpretatione penitus improbata, salutarem illam, quam sacri generalis Tridentini Concilii decreta de non ordinandis ad patrimonii titulum nisi illis, quos episcopi pro necessitate vel commoditate suarum ecclesiarum assumendos judicaverint, praescribunt, disciplinam nequaquam relaxatam intelligi, quinimmo nec unquam ad indulta hujusmodi exequenda episcopos ipsos arctare, sed illorum executionem arbitrio semper eorundem episcoporum, quorum conscientias hac in re strictissime oneratas voluimus, prorsus relinquere declaravimus; sperantes in Domino eos, qui, juxta Apostoli monitum, nemini cito manus imponendas esse probe norunt, sibi et universo gregi attendentes, in quos eos posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, et reverenda ipsis spiritibus angelicis ministeria ab hominibus sine consideratione apprehendi unquam permissuros, nec temere praecipere passuros, quae vita probata dumtaxat accipere promeretur.

Omnes insuper, et singulos cujuscumque tandem gradus, ordinis et dignitatis fuerint, quibus ex hujus Sanctae Sedis gratia, sacros ordines praefatos extra eadem tempora conferre valeant, indulgenti potestas fieri consuevit, cum divinos ordines largiri districti semper esse judicii oporteat, serio monitos voluimus, ut praescriptos sibi desuper in suis quisque facultatibus terminos religiose custodiant, nec eas, cujusvis consuetudinis aut exempli praetextu, ullatenus transgrediantur.

2. Verum quo impensius apostolicae gubernationis curam, et cogitationes in haec intendimus, eo majori cum animi Nostris dolore ex quamplurium venerabilium fratrum Nostrorum archiepiscoporum et episcoporum in diversis regionibus existentium delatis ad Nos querelis accepimus, et graviora quotidie malignari inimicum in Sancto, sacrilega scilicet illorum impudentia in dies crescente, qui propriae salutis immemores, clericales ordines sibi forsitan a propriis praesulibus denegatos, seu quos, aliquibus canonicis sibi obstantibus impedimentis, denegari merito verentur, ab alienis episcopis, non quae Jesu Christi, sed eas quae ad ipsos non pertinent, oves in animarum suarum perniciem quaerentibus, nec tot canonicas damnationes contra usurpantes alienae plebis hominem latas perhorrescentibus absque suorum praelatorum commeatu, hoc est, dimissoriis commendatitiisve eorum lit-

teris destituti, quin imo eis insciis, et saepe etiam invitis, sub minus legitimis beneficii ecclesiastici, originis, domicilii, seu etiam familiaritatis ac continuae ordinantium episcoporum commensalitates, quaesitis titulis, in sacrarum legum fraudem et contemptum, illegitime suscipiunt, atque ita non intrantes per ostium, et nihilominus tabernaculum dominicum cum macula inhabitare non dubitantes, sacrificium in sacrilegium convertunt, judicium absque misericordia sibi consciscunt, Deoque minime placentes, et tamen placere velle praesumentes, non modo eum non placent, sed magis irritant, dum videntur in cordibus suis dicere: *Non requiret.*

3. Hinc est, quod Nos ex commissae Nobis divinitus apostolicae servitutis munere, abusus, fraudes, ac scandala hujusmodi penitus et omnino e medio tollere, ac irreligiosam contra facientium audaciam, quantum Nobis ex alto conceditur, compescere et reprimere volentes, nec non fel. rec. Urbani VIII, contra male ordinantes et male ordinatos, quae incipit: *Secretis*, aliorumque Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum, hac in re editis constitutionibus et ordinationibus inhaerentes, illasque quoad ea quae praesentibus non adversantur, quatenus opus sit, innovantes, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ejusdem Concilii Tridentini interpretum, qui quaecumque antehac super praemissis ab ipsorum Cardinalium Congregatione in particularibus casibus edita decreta, declarationes, seu responsa ad earundem praesentium limites reducenda esse censuerunt, consilio, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae utilitatem, veteris disciplinae instaurationem, totiusque christiani populi aedificationem, hac generali Nostra et perpetuo valitura constitutione, decernimus et declaramus:

Nulli episcopo seu cujusvis loci Ordinario, tametsi cardinalatus honore fulgeat, licere externum quempiam ac sibi ratione originis seu domicilii juxta modum inferius declarandum legitime contracti non subditum, ad clericalem tonsuram promovere, cujusvis beneficii ecclesiastici, ei statim ac tonsura hujusmodi insignitus fuerit, conferendi, seu ad quod is a patronis jam praesentatus seu nominatus fuerit praetextu, etiamsi beneficium praedictum de novo et ea expressa adjuncta lege fundatum fuisse constiterit, ut quis immediate post clericalem characterem susceptum ad illud instituat.

Praeterea clericum, qui legitime jam a proprio episcopo ad

eamdem clericalem tonsuram seu etiam ad minores ordines promotus fuerit, non posse ab alio episcopo, ratione ac titulo cujuscumque beneficii in illius dioecesi obtenti, ad altiores ordines promoveri, nisi ante eorumdem susceptionem testimoniales literas proprii episcopi, tam originis, quam domicilii super suis natalibus, aetate, moribus et vita sibi concedi obtinuerit, easque episcopo ordinanti in actis illius curiae observandas exhibuerit.

4. Licet vero clericus ratione cujusvis beneficii in aliena dioecesi obtenti subjici dicatur jurisdictioni illius episcopi in cujus dioecesi beneficium hujusmodi situm est, eam tamen de cetero hac in re inconcusse servari volumus regulam, ut nemo ejusmodi subjectionem ad effectum suscipiendi ordines acquirere censeatur, nisi beneficium praedictum ejus sit reditus, ut ad congruam vitae sustentationem, sive juxta taxam synodalem, sive, ea deficiente, juxta morem regionis, pro promovendis ad sacros ordines, detractis oneribus, per se sufficiat; illudque ab ordinando pacifice possideatur, sublata quacumque facultate supplendi quod deficeret fructibus ejusdem beneficii cum adjunctione patrimonii etiam pinguis, quod ipse ordinandus in eadem seu alia quavis dioecesi obtineret; ac episcopus sic ordinans tam de praedictis testimonialibus literis, quam de reditu beneficii hujusmodi, expressam in consueta collatorum ordinum attestazione mentionem facere debet.

5. Ceterum subditus ratione originis is tantum sit, ac esse intelligatur, qui naturaliter ortus est in ea dioecesi, in qua ad ordines promoveri desiderat; dummodo tamen ibi natus non fuerit ex accidenti, occasione nimirum itineris, officii, legationis, mercaturae, vel cujusvis alterius temporalis morae, seu supermanentiae ejus patris in illo loco; quo casu nullatenus ejusmodi fortuita natiuitas, sed vera tantum et naturalis patris origo erit attendenda. Quod si quis tanto temporis spatio in eo loco in quo ex accidenti, sicuti praemittitur, natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem canonico aliquo impedimento irretiri, tunc etiam ab Ordinario ejus loci literas testimoniales, ut supra, obtinere, illasque episcopo ordinanti per eum in collatorum ordinum testimonio similiter recensendas praesentare teneatur.

At si pater in alieno loco ubi ejus filius natus est, tamdiu ac eo animo permanserit, ut inibi vere domicilium de jure contraxerit, tunc non origo patris, sed domicilium per patrem legitime, ut praefertur, contractum, pro ordinatione ejusdem filii attendi debeat.

6. Subditus autem ratione domicilii ad effectum suscipiendi or-

dines is dumtaxat censeatur, qui licet alibi natus fuerit, illud tamen adeo stabiliter constituerit in aliquo loco, ut vel per decennium saltem in eo habitando, vel majorem rerum, ac bonorum suorum partem cum instructis aedibus in locum hujusmodi transferendo, ibique insuper per aliquod considerabile tempus commorando, satis superque suum perpetuo ibidem permanendi animum demonstraverit, et nihilominus ulterius utroque casu se vere et realiter animum hujusmodi habere jurejurando affirmet.

Si quis tamen a propriae originis loco in ea aetate discesserit, qua potuerit alicui canonico impedimento obnoxius effici, etiam Ordinarii suae originis testimoniales literas, ut supra, afferre debet, ac de illis expressa similiter mentio in susceptorum ordinum literis facienda erit.

7. Ad haec nullus episcopus alienae dioecesis subditum familiarem suum ad aliquos sacros, seu minores ordines, vel etiam primam tonsuram promoveri seu ordinare praesumat, absque ejus propriae originis scilicet seu domicilii praelati testimonialibus literis, ut supra, et nisi, ad praescriptum Concilii Tridentini praefati, *sess. XXIII, cap. IX, de ref.*, familiarem praedictum per integrum et completum triennium in suo actuali servitio secum retinuerit ac suis sumptibus aluerit, beneficium insuper quod ei ad vitam sustentandam, juxta modum superius praefinitum, sufficiat, quacumque fraude cessante, statim, hoc est, saltem intra terminum unius mensis a die factae ordinationis, re ipsa illi conferat, ac in ordinationis hujusmodi testimonio expressam itidem familiaritatis ac literarum praedictarum mentionem facere teneatur.

8. Porro, ut quibuscumque fraudibus aditus omnino praecludatur, volumus et apostolica auctoritate statuimus atque decernimus, ut episcopus quilibet suos ratione originis sive domicilii subditos clericos quoscumque ab alienis episcopis quavis auctoritate, etiam cum suis commendatitiis literis promotos, nedum ad formam Concilii Tridentini supradicti, *sess. XIV, cap. III, de ref.*, quoad scientiam examinare valeat, verum etiam ordinum eis collatorum testimoniales literas, gratis tamen, recognoscere, ac diligenter perquirere, an quoad illos praesentis constitutionis forma et dispositio adimpleta fuerit, assignato sic promotis termino competenti ei magis benevisio ad docendum de ejusmodi adimplimento, ita ut quos eo termino elapso id minime praestitisse compererit, a susceptorum ordinum exercitio, si ita et quamdiu ei expedire videbitur, suspendere, illisque, ne in altari aut in aliquo ordine ministrent, interdicere possit.

9. Ita vero praemissa omnia et singula perpetuo ac inviolabiliter observari atque adimpleri volumus, ut si quid in iisdem praemissis, seu eorum aliquo secus fiat, ordinans quidem a collatione ordinum per annum, ordinatus vero a susceptorum ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis pro modo culpae Nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subiaceat.

Omissis..... Datum..... 4 Novemb. 1694.

ALLEGATUM IV

CONSTITUTIO BENEDICTI XIV DE ORDINATIONE REGULARIUM.

Benedictus Episcopus servus servorum Dei.
Ad perpetuam rei memoriam.

1. Impositi Nobis, licet immerentibus, apostolici ministerii ratio postulat, ut ad tuendum ecclesiasticae disciplinae vigorem, non modo novas interdum leges provide constituamus, verum etiam veteres a praedecessoribus Nostris sapienter statutas, si quidem fallacium rationum praesidio debitis fraudentur effectibus, novis et invincibilibus sanctionibus communiemus; si vero earum claritas pravis et captiosis interpretationibus involvi et obumbrari dignoscatur, easdem perspicuis apertisque declarationibus in propria luce collocemus.

2. Sane quae olim de ordinationibus regularium controversia viguit, an scilicet regulares a quocumque catholico antistite indistincte ordinari possent, an vero id juris privative pertineret ad episcopum illius dioecesis intra quam sita est religiosa domus quam regularis ad ordines promovendus inhabitat, providis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum constitutionibus et declarationibus jamdudum sublata fuit. In qua quidem controversia episcopi locorum Ordinarii jura sua fundantes in generalibus canonum statutis et in ipsis exemptionum privilegiis quae regularibus indulta sunt, aiebant ipsorum ordinationes, utpote dioecesanis episcopis expresse reservatas, neque spectare posse ad Ordinarios eorum originis quam regulares a se abdicant, dum saeculo nuntium remittunt, neque porro ad Ordinarios beneficii, quoniam ipsi ad titulum beneficii non promoventur; proindeque unice spectare ad episcopos Ordinarios eorum domicilii, nimirum illius dioecesis ac loci in quo ipsi Ordinarii commorantur. Contra vero regulares apostolicis privilegiis innixi

quae certis ordinibus recentius elargita ac deinceps per viam communicationis ad omnes extensa fuerant, licitum sibi esse contendebant sacros ordines a quocumque catholico antistite, juxta eorum privilegiorum tenorem, pro arbitrio suscipere.

3. Verum quum fel. rec. praedecessor Noster Gregorius Papa XIII, per suam apostolicam constitutionem, quae incipit: *In tanta rerum*, datam apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae MDLXXXIII, kalendis Martii, justis gravibusque de causis, alteram constitutionem sui Nostrique pariter praedecessoris S. Pii Papae V, cujus initium est: *Etsi mendicantium*, ad juris communis et sacri Concilii Tridentini terminos reduxisset; eodem quoque anno in causa monachorum Ordinis Carthusiani decretum edidit, quo ipsos ab episcopis dioecesis in quibus eorum monasteria respective sita sunt, vel nonnisi de istorum licentia, ab aliis quibusque episcopis ordinandos esse declaravit; quemadmodum legitur *Lib. I* decretorum Congregationis Concilii, pag. 75 a terg., *Dub. : An nostri ordinandi obligentur habere expressam licentiam Ordinarii in cujus dioecesi sunt, pro ordinibus conferendis ab episcopo alterius dioecesis. Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Sac. Congregationis Concilii, declaravit obligari.*

4. Contigit autem sub illius successore Sixto Papa V eandem quaestionem retractari, instante universo Ordine fratrum Praedicatorum. Qua de re idem praedecessor, post maturum causae totius examen in praefata Congregatione Concilii habitum, constituit, licere superioribus regularibus literas dimissorias concedere suis respective subditis ad ordines suscipiendos; sed eas tamen dioecetano dumtaxat episcopo directas, nec alteri unquam, nisi quum forte is a dioecesi abfuerit, aut, quatenus in dioecesi extiterit, clericorum tamen ordinationem non sit habiturus. Ita relatum habetur *Lib. IV* praedictorum decretorum, pag. 408: *Sanctissimus Dominus Noster Sixtus V, ex sententia Congregationis respondit, regulares posse concedere dimissorias ad episcopum dioecetanus, eoque absente, vel etiam praesente, et ordinationem non tenente, ad quemcumque: dummodo ab eo episcopo, qui ordines contulerit, examinentur quoad doctrinam.*

5. Demum a sanctae memoriae praedecessore quoque Nostro Clemente Papa VIII, ad hujusmodi controversias perpetuo extinguendas, sequens decretum editum fuit: *De mandato Sanctissimi Domini Nostri Clementis divina providentia Papae VIII tenore praesentium mandatur omnibus et singulis quorumcumque regularium superioribus, ut de cetero observent et observari faciant ea quae in decreto Sacrae Congregationis Concilii continentur, cujus tenor est talis:*

Congregatio Concilii censuit superiores regulares posse suo subdito itidem regulari qui praeditus qualitatibus requisitis ordines suscipere voluerit, literas dimissorias concedere, ad episcopum tamen dioecetanus, nempe illius monasterii in cujus familia ab iis ad quos pertinet, regularis positus fuerit, et, si dioecetanus abfuerit vel non esset habiturus ordinationes, ad quemcumque alium episcopum, dum tamen ab eo episcopo, qui ordines contulerit, examinetur quoad doctrinam, et dum ipsi regulares non distulerint de industria concessionem dimissoriarum in id tempus, quo episcopus dioecetanus vel abfuturus, vel nullas esset habiturus ordinationes. Verum cum a superioribus regularibus, episcopo dioecetano absente, vel ordinationes non habente, literae dimissoriae dabuntur, in eis utique hujusmodi causam absentiae dioecetani episcopi, vel ordinationum ab eo non habendam, exprimendam esse. Quod qui non fecerint, officii et dignitatis, seu administrationis ac vocis activae et passivae privationis ac alias arbitrio Sanctissimi Domini Nostri Papae reservatas poenas incurrant. In quorum fidem, etc. Datum Romae die 15 mensis Martii 1596.

6. Hoc emanato pontificio decreto, atque tam claris verbis concepto, jure sperandum videbatur hujus generis lites non amplius auditum iri: sed contra accidit, dum ex una parte nonnulli episcopi ultra montes constituti contendere coeperunt, necessarias esse regularibus dimissorias etiam Ordinariorum eorum originis, quo possent ab episcopis aliorum locorum ad sacros ordines promoveri: ex altera vero regulares, obtinentes in praefato Clementis VIII decreto derogatum non fuisse apostolicis privilegiis, quae eorum Ordinibus sive directe sive per communicationem indulta fuerant, ut scilicet a quocumque catholico antistite ordinari possent, hujusmodi decreti vim et observantiam declinare se posse putarunt.

7. Verum, quod attinet ad episcopos, ipsa Congregatio Concilii, die 28 Februarii anni MDCLIV, ut notatum reperitur *Libro XIX* ipsius decretorum, pag. 316, ita rescripsit: *Regulares volentes se promovere ad ordines, non teneri ostendere dimissorias Ordinariorum propriae originis, sed sufficere ut observent formam praescriptam in decreto san. mem. Clementis VIII.* Quod etiam amplissime confirmatum fuit in alio decreto edito die 17 Martii anno MDCLXXIV, decretorum *Libro XXVIII*, pag. 261 et sequentibus.

8. Quod vero spectat ad regulares, quum eorum praesumptum jus, una cum rationibus ab ipsis plenissime deductis, in quadam Congregatione particulari nonnullorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a felicis recordationis praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII deputata, cui Nos in minoribus tunc existen-

tes Nostram qualemcumque operam, pro demandato Nobis Secretarii munere, contulimus, diligenter expensum et examinatum fuisset; cumque ad hujusmodi quaestionem definiendam, id potissimum visum esset in jure statuendum, an ad effectum eximendi regulares a praefati decreti Clementini observantia, sufficeret, quod privilegia suscipiendi ordines a quocumque ipsis concessa fuissent post Concilium Tridentinum, a quo hujusmodi antiqua privilegia abrogata fuisse satis constat; an vero oporteret eadem concessa fuisse post ipsum Clementis praedecessoris decretum: ac praeterea an hujusmodi privilegia aequae suffragarentur iis ad quos per viam communicationis extensa dicerentur, ac iis, quibus directe et expresse indulta fuerunt; idem Innocentius praedecessor, audito praefatae Congregationis particularis consilio, decrevit, satis esse, ad supradictum effectum, quod hujusmodi privilegia post Concilium Tridentinum concessa fuerint, quamvis praefato Clementino decreto posteriora non sint; dummodo tamen directe concessa fuisse constet, non vero in communicationem privilegiorum de uno in alium Ordinem derivata asserantur; quemadmodum ipse Innocentius in suis apostolicis literis, incipientibus: *Apostolici ministerii*, die 30 Maii anni MDCCXXIII datis ac deinde confirmatis a sanctae memoriae praedecessore pariter Nostro Benedicto Papa XIII, per alias similes literas datas die 23 Septembris anni MDCCXXIV, quarum initium est *In supremo*, aperte declaravit his verbis: *Quoties ergo regulares ad ordines erunt promovendi, servetur omnino decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum a pia memoriae Clemente VIII, praedecessore etiam Nostro, confirmatum die 15 Martii 1596, quo sancitur, ad episcopum dioecesanum literas dimissorias pro eorumdem ordinum susceptione, a suis superioribus esse dirigendas, praeterquam in casu, quo dioecesanus a dioecesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in literis dimissoriis ad alium episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de praedicta episcopi dioecesanii absentia, vel de ulla alia causa, videlicet quod ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen, quoad praedicta, regularibus illis quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet catholico antistite ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentes innovare intendimus.*

9. Porro si aliqui vigilias laboresque suos non tam in extricandis inutilibus quaestionibus vel forte in rebus profanis et ab ecclesiastica professione alienis addiscendis consumerent, quam in studio sacrarum legum quibus ecclesiastica disciplina conti-

netur, utiliter collocarent; ac nisi aliquibus arbitrium pro lege, praejudicata opinio pro ratione, atque in legum etiam clarissimarum interpretatione suus cuique sensus pro auctoritate esset; nec olim Nobis in Nostro Bononiensi archiepiscopatu residentibus contigisset, ut regularis quidam ex ea urbe repente digressus suiue superioris dimissorias ad episcopum finitimum deferens, tametsi nullo pacto docere posset, Nos clericorum ordinationem non habituros, sacrum presbyteratus ordinem susciperet, nullaque interjecta mora Bononiam ad primum sacrificium non sine pompa offerendum reverteretur. Quam tamen intolerandam audaciam Nos ad canonicarum sanctionum rigorem exigere atque etiam, servata pastoralis mansuetudine, vindicare non praetermisimus, ut videre est in monito pastoralis a Nobis tunc edito, *inter impress. monit. 3, lib. 11.* Neque rursus, ex quo ad universalis Ecclesiae regimen, Deo sic disponente, assumpti fuimus, plurium episcoporum fratrum Nostrorum, non sine magno animi Nostri dolore, apud Nos expostulare non desinunt, a pluribus saepe regularibus in eorum dioecesibus respective commorantibus similia perpetrari, in spretum ecclesiasticarum legum atque poenaliu[m] sanctionum quibus ipso facto adstringuntur (siquidem in autographo supra relati Clementini decreti distincte legitur: *Incurrant*; non autem, quod falso nonnemo asseruit: *Incurrent*), dum scilicet superiores regulares qui subditis suis non ad praescriptum ejusdem decreti dimissorias literas concedunt, suorum officiorum ac dignitatum, et vocis activae atque passivae amissione mulctantur, ordinati vero suspensionis poenam atque etiam, si in suscepto ordine ministraverint, irregularitatem incurrunt, ac denique antistites qui ipsis manus imponunt, non facile effugiunt canonicas poenas adversus eos propositas, qui alienos subditos absque sufficientibus dimissoriis ordinare praesumunt. Qui etiam plerumque culpa non vacant in eo, quod, cum ex usu rerum intelligere possint complures regulares non alia de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subducant examini episcopi dioecesanii, cujus hac in re jurisdictionem aut nimium rigorem perhorrescunt, aliumque inveniant, qui vel nullo vel admodum levi praemisso examine, ordines ipsis impertiatur: quoties hujusmodi facilitate erga illos utuntur, toties adversus consultissima Tridentinae synodi decreta delinquant: ea siquidem, *sess. XXIII, cap. XXII, de ref.*, sic statuit: *Regulares quoque, nec in minori aetate nec sine diligenti episcopi examine ordinentur, privilegii quibuscumque quoad hoc penitus exclusis.*

10. Nos autem consueta Sedis Apostolicae clementia uti volentes, abstinemus a designandis aut nominandis hoc loco regularibus, de quorum excessibus in hoc rerum genere graves episcoporum querimoniae ad Nos delatae fuerunt. Quaecumque etiam hac in re inordinate ad hunc diem admissa sunt, a districtioris iudicii inquisitione liberamus: quinimmo omnes et singulos in hoc delinquentes, sive superiores regulares, sive regulares ad ordines promotos, sive antistites qui eos ordinaverint, a quibuscumque sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis quas hac de causa respective antehac incurrerint, quibusque innodati forsitan existant, auctoritatis Nostrae plenitudine, ac de apostolica benignitate, tenore praesentium, absolvimus et absolutos esse censi decernimus, et cum iisdem super quacumque irregularitate per eos forsitan, causa et occasione praemissis quomodolibet contracta, ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines eorumque exercitium atque ad omnia et singula eorum respective Religionum munera, pari auctoritatis plenitudine dispensamus. De cetero tamen infrascriptas leges in posterum omnino observandas, motu proprio et ex certa scientia Nostra, ac matura deliberatione praemissa, edicimus atque statuimus.

11. Quaecumque nimirum hac in re a praefatis praedecessoribus Nostris Gregorio XIII, Sixto V, Clemente VIII, et Innocentio XIII, in supra citatis ipsorum literis seu decretis, statuta, mandata, definita atque sancita fuerunt, ea omnia et singula motu, scientia et potestatis plenitudine praefatis, earundem praesentium serie confirmamus, roboramus et innovamus; atque ab omnibus ad quos spectat seu quandocumque in futurum spectabit, inviolabiliter observari praecipimus et jubemus, transgressores quoque omnibus poenis in praemissis contentis aliisque per apostolicas constitutiones et per sacros canones latis atque statutis cum effectu subjacere easque ipso facto et absque aliqua declaratione incurrere decernimus: Superiores nimirum regulares eas omnes, quas, ut praefertur, supradictus Clemens VIII praedecessor constituit et sanxit; regulares autem, qui contra illius decreti praescriptum promoti fuerint, et antistites eos promoventes, canonicas poenas atque censuras, quae adversus sacram ordinationem suscipientes ab episcopo, qui proprius ad hunc effectum dici et haberi nequit, nec non adversus episcopos alienos subditos indebite ordinantes, in jure canonico et in constitutionibus apostolicis statutae habentur.

12. Praeterea volumus atque decernimus, ut superiorum regularium dimissoriae, quae ideo ad alium antistitem directae fue-

rint, propterea quod episcopus dioecesanus extra dioecesim commoretur, vel ordinationem non sit habiturus, nullius sint roboris et momenti, nisi illis juncta fuerit authentica attestatio vicarii generalis vel cancellarii aut secretarii ejusdem episcopi dioecesani, ex qua constet, vel ipsum a dioecesi abesse, vel clericorum ordinationem habiturum non esse proximo legitimo tempore per ecclesiasticas leges ad hunc effectum statuto: hoc enim expresse declarari opus est ad excludendam nonnullorum arrogantiam, qui quum privilegio gaudeant suscipiendi ordines extra tempora, existimarunt episcopos ipsorum voluntati adeo addictos esse debere, ut si, quandocumque ipsis placuisset ad ordines promoveri, non statim ipsoque die ab ipsis designato, voti compotes fierent, jam dici posset, ordinationem ab episcopo non haberi, proindeque alius episcopus pro suscipiendis ordinibus adeundus esset. Quod si aliquis antistes regularem virum, in sua dioecesi proprium domicilium non habentem, solis ipsius superioris dimissorialibus literis contentus, sine adjuncta praefata attestazione in forma probanti, ad ordines promovere praesumpserit, decernimus et declaramus hunc ipso facto incurrere in poenas canonicas adversus eos constitutas, qui alienum subditum legitimis dimissoriis destitutum ordinaverint.

13. Quemadmodum vero eorum Ordinum regularium privilegia firma et rata esse volumus, quibus ab Apostolica Sede reperitur indultum, ut eorum alumni a quolibet catholico antistite ipsius Sedis gratiam et communionem habente ordinari valeant, dummodo hujusmodi privilegia post Tridentinum Concilium, et ipsi Ordinibus nominatim atque directe non autem per communicationem concessa fuerint; ita porro omnia similia privilegia, quae aliis Ordinibus ante praefatum Concilium Tridentinum ab ipsa etiam Apostolica Sede et sub quibuscumque tenoribus et formis, indulta sint, vel etiam post ipsum Concilium non ipsis directe concessa, sed per communicationem ad eos extensa esse dicantur, iisdem auctoritate et tenore, nulla et irrita omnique vigore ac robore ad effectum, de quo agitur, penitus destituta et vacua esse volumus et statuimus. Decernentes hujusmodi privilegia nequaquam post Concilium Tridentinum indulta censi, nisi, vel post ipsius Concilii confirmationem reipsa fuerint concessa, vel, quatenus antea concessa et posterius confirmata esse asserantur, hujusmodi confirmationes *in forma specifica* cum literalis veteris indulti insertionem, ejusque expressa innovatione factae dignoscantur; ac declarantes, alterius generis confirmationes, quae *in forma communi* nuncupantur, nemini ad praemissum effectum ullo

pacto suffragari. Quod vero spectat ad eorumdem privilegiorum usum et exercitium, monendi sunt ii, quibus eadem, juxta praemissa, pleno jure competere dignoscuntur, ut non sine justa causa nec extra debitas circumstantias pro libito ipsis utantur, minime vero ad ostendendam dumtaxat ipsorum privilegiorum singularitatem; quemadmodum aliquibus in more positum esse novimus, qui pridie illius diei quo ab episcopo dioecetano clericorum ordinationes publice habendae sunt, ad alterius episcopi dioecesim consulto migrant, moxque suscepto ibidem ordinationis munere, ad pristinum domicilium redeunt: idque se facere aiunt, ut iurium suorum indemnitati consulant: quasi vero apostolica privilegia, non nisi cum aperto episcopi dioecetani contemptu, suam vim et robur habitura forent.

14. Denique tam venerabiles fratres patriarchas, archiepiscopos et episcopos, quam dilectos filios omnium regularium Ordinum professores, quam maximo possumus apostolicae voluntatis studio, per misericordiam Dei nostri et per charitatem Sancti Spiritus, hortamur in Domino et obtestamur, ut tam in hoc negotio, quam in ceteris omnibus solliciti sint unitatem spiritus et sinceram dilectionis concordiam servare; meminerint regulares, quo loco Spiritus Sanctus posuerit episcopos regere Ecclesiam Dei; quod ipsis a sacrosancta oecumenica Lateranensi synodo sub Leone X habita, inculcatum fuit, per haec verba: *Eosdem insuper fratres in virtute sanctae obedientiae, ut eosdem episcopos loco sanctorum Apostolorum subrogatos, pro debita et nostra ac Apostolicae Sedis reverentia, congruo honore et congruenti observantia venerentur.* Neque obliviscantur episcopi, regulares viros ipsis datos esse adjuutores in dominicae vineae cultum; subdit enim eadem sancta synodus: *Ipsos quoque episcopos hortamur ac per viscera misericordiae Dei nostri requirimus, ut fratres ipsos affectu benevolo prosequentes charitative tractent, ac benigne foveant, etc., et tamquam in agro Dominico cooperatores, eorum laborum participes, prompta benignitate recipiant.* Demum et episcopi et regulares simul animum advertant ad id, quod ibidem subjicitur: *Una est regularium et saecularium, praelatorum et subditorum, exemptorum et non exemptorum universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, eorumque omnium unus Dominus, una fides, et propterea decet eos qui ejusdem sunt corporis, unius etiam esse voluntatis.*

15. Haec profecto christianae veritatis et charitatis documenta quum utrinque servata fuerint, omnibus in rebus, adeoque in hac etiam ordinationum materia, importunae partium querelae

penitus conticescent. Neque enim regulares conqueri poterunt, quod, recusantibus episcopis sacram ordinationem administrare, praeterquam in temporibus ab Ecclesia statutis, eorum privilegia de ordinibus extra tempora suscipiendis effectu vacua remaneant; episcopi enim alios etiam opportunos dies ordinandis regularibus facile invenient. Episcoporum autem cessabunt querelae, quod superiores regulares, ad eludendam decreti Clementini observantiam, advenientibus ordinationum temporibus, subditos suos domicilio moveant eosdemque statim post susceptos ordines falsis de causis ad pristinum monasterium reverti jubent; siquidem regulares hujusmodi agendi rationem (quam et alias in foro externo graviter vindicatam fuisse et in posterum districte coercendam fore noverint), tum a probi viri honestate et fide alienam, tum etiam debitae erga sacros ecclesiasticarum antistites observantiae contrariam esse, ipsi per se facile cognoscent.

16. Praesentes vero Nostras literas, et in eis statuta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae, vel dignitatis existant, sive alias specifica et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque causae, propter quas eaedem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetexto et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de apostolicae potestatis plenitudine sibi concessio vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere et fore; suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari.

17. Sicque, et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum pa-

latii apostolici auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere legatos, et Apostolicae Sedis praedictae nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

18. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et cancellariae apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque apostolicis, ac in universalibus, provincialibus et synodalibus conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, nec non quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus et indultis etiam in corpore juris clausis, aut literis apostolicis quibusvis personis, collegiis, locis, ordinibus etiam militantibus, congregationibus, societatibus et institutis, aliisque quibuslibet specifica et individua mentione dignis; etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis et cum quibusvis etiam clausulis et decretis etiam derogatarum derogatoriis et irritantibus, in genere vel specie, etiam motu simili, et de apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque tenoribus specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones praesentibus pro plene et sufficienter expressis et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime et amplissime, motu pari derogamus et derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

19. Volumus insuper et eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas ecclesiae Sancti Joannis in Laterano, et basilicae Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiae Generalis Innocentianae in monte Citorio, et in acie Campi Florae per aliquem ex cursoribus Nostris, ut moris est, publicari et affigi, sicque publicatas et affixas omnes et singulos ad quos spectat, seu spectabit in futurum, perinde afficere et ar-

ctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

20. Utque earundem praesentium transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

21. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostram confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti et declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis dominicae MDCCXLVII, III kalen. Martii, Pontificatus Nostri anno VII.